

ΞΕΝΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΑΣΟΥ...

(Του IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ)

Στάσου! Μείνε γιά πάντα στή μνήμη μου τέτοια όπως σέ βλέπω τώρα... 'Από τό χείλη σου έχει φύγει κι' ό τελευταίος εμπνευσμένος ήχος... Τά μάτια σου δέν λάμπουν πιά και δέν άχτυπολούνε... 'Η ματιά σου είνε βασιλευμένη και κοροσμένη από την ούρανια όμορφιά που φανερόνεται σ' όλο τό πρόσωπό σου... Τί παράξενο φως, καθαρότερο και διαφανότερο άπ' τόν ήλιο, χύθηκε σ' όλο του τό μέλι και μένει άκόμια και στις μικρότερες διπλες του φρεματίος σου;

Ποιάς Θεός χτένισε μέ την ήσυχη και χαϊδευτική πνοή του τό σγουρά σου μαλλιά; Τό φίλι του γαίνεται άκόμη φιλογερό στο μέτωπό σου, σ' όζωρο και μαριμαρένιο μέτωπό σου...

Αυτό είνε τό μυστήριο της ζωής και της άγάτης, αυτό είνε ή άθανασία...

Δέν χρειάζεται τίποτε άλλο. Αδτή τη στιγμή είσαι άθάνατη! 'Όταν περάσει αδτή ή στιγμή, θα γίνεις μιá γουφτά σκόνη, μιá γυναίκα, ένα παιδί...

Μά τί σέ νοιάζει έσένα, αφού αδτή τη στιγμή στέκεσαι πολύ ψηλά, ψηλότερα από κάθε έφημερο και διαβατικό!...

Είνε δικη σου και δέν θά περάσει ποτέ αδτή ή στιγμή!...

Στάσου κι' άσε με νά πάρω κι' εγώ ένα μέρος από την άθανασία σου!

'Άσε νά πέση άπάνω στην ψυχή μου μιάν άχτίδα από την όμορφιά σου την αιώνα!...

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Της KARMEN ΣΥΛΑΒΑ)

Πράσινο φύλλο της κληματιάς... Σου έχτισα μιá καλήθα κίττο από τ' άστέρια, κίττο άπ' τά λουλούδια!...

'Ελα, αγαπημένε μου, έκει που άνδύθουν όλα.

'Ελα στο δάσος όπου κινάει τό ριάνκι κι' ανασαίνει ή άγάτη ή φλογερή!...

Μέ λουλούδια θα σέ σκεπάσω έκει κι' άπάνω στην καρδιά σου μιá γειρω τό κεφάλι μου!...

Τή φλόγα των ματιών μου μέσ στών δικών σου θα τη σβύσω και λόγω άγάτης θα σού πώ...

Μενεξέδες θα στολίζουν τά κεφάλια μας... 'Ο ήλιος θα μάς πλημμυρίσει μέ άχτίδες.

Και τά πουλιά θα ψάλλουνε στα δέντρα...

'Ατέλειωχος είν' ή άγάτης που δίνουνε στον κόσμο τόση χαρά...

'Ελα, γιατί πέφτει ή νύχτα, πέφτει κι' ή δροσούλα... 'Ελα, ό έξ' άγάτη μου!...

για στολή οδάλισσης. Είχε λοιπόν ντυθεί κι' ό ίδιος σαν Τούρκος άφέντης. Ανατολίτικα έίσης είχε ντύσει τόν άμαξά του και τους λακέδες του. 'Η Φραγκίσκη έμεινε κατενθουσιασμένη. Και μέ τη στολή της οδάλισσης όπως ήταν, ανέβηκε στο άμαξί του, ενώ τό πλήθος χειροκροτούσε. Αιτός ήταν, σαν νά λέμε, ό έπίσημος γάμος τους.

Μά ή ώραία καλλιτέχνης δέν έμεινε παλιν κωφο μέ τόν Βιλλάρ. Και νά γιατί! Μιά μέρα, είδε σ' ένα κατάστημα μιá υπέροχη τουαλέτα. Ρώτησε κι' έμαθε ότι ή τουαλέτα αυτή ήταν πουλημένη στον κόμητα Βιλλάρ. Μιά έβδομάδα άργότερα, είδε νά φορη την ίδια τουαλέτα μιá άλλη καλλιτέχνης, διάσημη έπίσης γιά την όμορφιά της, ή δεσποινίς Ντεζαί.

'Η ώραία Φραγκίσκη κατάλαβε τότε ότι ό Βιλλάρ την άπατούσε μέ δέν θύμας, δέν έκανε σκηνές. 'Απλούστατα μόνον, αδτή που δέν έκανε ποτέ βελόνι στα χείρα της, άρχισε από την έπομένη νά κεντά μιá γραβάτα, πράγμα που έξέπληξε τόν κόμητα.

—Γιά ποιόν λοιπόν την κεντάς αδτήν την υπέροχη γραβάτα; τη ρώτησε μιá μέρα.

—Είνε τό μυστικό μου αυτό, τοú άπάντησε ή Φραγκίσκη γελώντας. Θα ίδής...

Και πράγματι, έπειτα από μερικές μέρες, ό κόμης είδε νά φορη τη γραβάτα της Φραγκίσκης ό βαρώνος ντε Κοινάν. Κατάλαβε τότε ότι παρεχώρησε τη θέσι του στόν άντιπλό του. Μά ούτε κι' αυτός κράτησε γιά πολύ τη ζηλευτή θέσι στην καρδιά της Φραγκίσκης. 'Ηταν τόσο πλερτικός!...

Τό τέλος της ζωής της καταπληκτικής αδής γυναίκας θα τό διηγηθούμε στο άλλο μας φύλλο.

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

'Η φιλαργυρία Φρειδερίκου του Μεγάλου. Γιά ένα σπασμένο τζάμι. Μιέγας, αλλά φιλικατζής. 'Η ταιγκουνιά του στρατηγού Μάλμπορου. Γιά χίλιες λίρες. Πώς έχασε τό κεφάλι του ένας πολιτικός κατάδικος. 'Ενας παραδόσιτος στον 'Αδη, κ.τ.λ.

'Ο Φρειδερίκος ό μέγας ήταν ένας από τούς πιο φιλαργύρους μονάρχας του κόσμου. Σπανίως βαστούσε άπάνω του χρήματα. Κατά τη διάρκεια μάλιστα περιουσίας του στη Σιλεσία δέν είχε μαζί του παρά μόνο δύο τάλληρα!

Συγχρόνως είχε δώσει έντολή στους άκολουθούς του νά μήν έξοφλούν κανένα λογαριασμό, χωρίς έντολή δικη του. Μιά μέρα του ήβεβαλαν τό λογαριασμό γιά ένα... σπασμένο τζάμι, τό οποίο έφρεπε ν' άντικαταστήσουν. 'Ο Φρειδερίκος, τόν μελέτησε έμβριθώς και έκοψε από αυτόν ένα ποσό, όμι μεγαλειερω τών... 50 λεπτών!...

'Ηταν δηλαδή ό βασιλεύς αυτός μ' ε γ α ς σ' όλα τ' άλλα και μ' ι κ ρ ό ς στο ζήτημα των χρημάτων. Ταιγκουνής και φιλικατζής!...

'Ο περίφημος στρατηγός Μάλμπορου ήταν έπίσης πολύ παραδόσιτος. Κάποτε παρουσιάστηκε σ' αυτόν ένας πολίτης και τόν παρακάλεσε νά φροντίση νά τόν διορίση σέ μιá θέσι μέ την ύψοσχει νά του δώση ως άμοιβή χίλιες λίρες κρηφά.

—Δός μου τις χίλιες λίρες, του έλετε ό στρατηγός, και σφρε νά τό πής σ' όλον τόν κόσμο. Λίγο-μ' νοιάζει!...

'Ο διοικητής κάποιου φρουρίου της Σαξωνίας, στο όποιο βρισκόταν κλεισμένος ό πολιτικός κατάδικος Πάτζουλι, έλαβε μιá μέρα από την κυβέρνησή του την μυστική έντολη ν' άρρήση τόν δεσποτή νά δερατευθή κρηφά, πριν φτάση στο φρούριό ή διαταγή της θανατικής του έκτελέσεως.

'Αλλ' ό φρούραρχος, ό οποίος ήταν τρομερά φιλάργυρος, άρχισε νά παζαρεύη μέ τόν κατάδικο την τιμή της άτελειθερώσεώς του. 'Όσπου νά τελείωση όμως τά παζάρια του έφτασε ή διαταγή της έκτελέσεως και έτσι, ό άτυχής Πάτζουλι έχασε τό κεφάλι του, έξ αιτίας της ταιγκουνιάς του φρουράρχου.

Μιά φορά κάποιος άστείος έβαλε στοίχημα μέ μερικούς φίλους του ότι θα κατώρθωνε νά φάη στό σπίτι ενός πλουσίου απαγορευμένου, ό όποιος ποτέ δέν είχε προσκαλέσει άνθρωπο σέ γεύμα. Παρουσιάστηκε λοιπόν ένα μεσημέρι στο σπίτι του και του έλεγε:

—'Ηρθα νά σάς προστίω μιá έπαξίση, άπ' την όποία θα βγάλτε άσφαλίστατα και χωρίς κόπο χίλια τάλληρα. 'Αλλά βλέπω ότι σάς περιμένει ή σούτα σας.

'Ο φιλάργυρος αναγκάστηκε τότε θέλοντας και μη νά προσκαλέσει τόν έπισκεπτή του νά φάνε μαζί. Μετά τό φαγητό τόν πήρε στο γραφείο του και τόν ρώτησε άνωτοίμως:

—Λοιπόν, ποιá είνε ή έπιχειρήσι πρότασι σας;

—Έχετε μιá κόρη γιά παντρούδι. Έμβασι τής δίνετε γιά προίκια δέκα χιλιάδες τάλληρα, είν' αλήθεια; έλεε ό φαρσέφ.

—Μάλιστα!

—'Ε, λοιπόν εγώ δέχομαι νά την πάρω μέ έννην χιλιάδες μόνάχα. Δηλαδή, καθώς βλέπετε, έχετε άσφαλές κέρδος χίλια τάλληρα!...

'Ο ταιγκουνής έκοκάλωσε!...

'Ο Λουκιανός άναφέρει κάπου σκετικώς μέ τούς φιλαργύρους τό έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:

—Όταν άπέθανε κάποιος 'Εξηνταβελώνης και κατέβηκε στον 'Αδη, οι δικαστίαι πρότειναν διάφορες ποινές έναντίον του:

—Νά τόν κερφώσουμε στο βόαχο του Προμηθέως! έλεε ό ένας.

—Νά τόν βάλομε νά βγάξη νερό μέ τόν πόθο τών Δαναΐδων!...

φώναζε δεύτερος.

—Νά τόν καταδικάσουμε νά κινάη την πέτρα του Σισύφου! πετύνητε τρίτος.

—'Όχι! έλεε ό Μίνως. Καλύτερη τιμωρία γι' αυτόν, είνε νά τόν έναστρούλομε στον άπάνω κόσμο.

'Ετσι, ό φιλάργυρος έπανήλθε στη ζωή. Κι' όταν είδε την περιουσία του νά την κατασπαταλούν οι κληρονόμοι του, έσπασε άπ' τό κακό του!...

'Ο Γάλλος συγγραφέας Καζιμίρ Ντελαβίν

